

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Una trobada incòmoda. La celebració del Dia de la Justícia fa que coincideixin el president de la Generalitat i les autoritats judicials espanyoles que han signat la querrela pel 9-N.

10
anys

L'ensurt de Rajoy i Aguirre. El president del Partit Popular i la de la Comunitat de Madrid surten il·lesos d'un accident d'helicòpter a la plaça de toros de Móstoles.

20
anys

El relleu al capdavant de l'OTAN. L'espanyol Javier Solana aconsegueix el consens dels setze països per convertir-se en el nou secretari general de l'Aliança Atlàntica.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

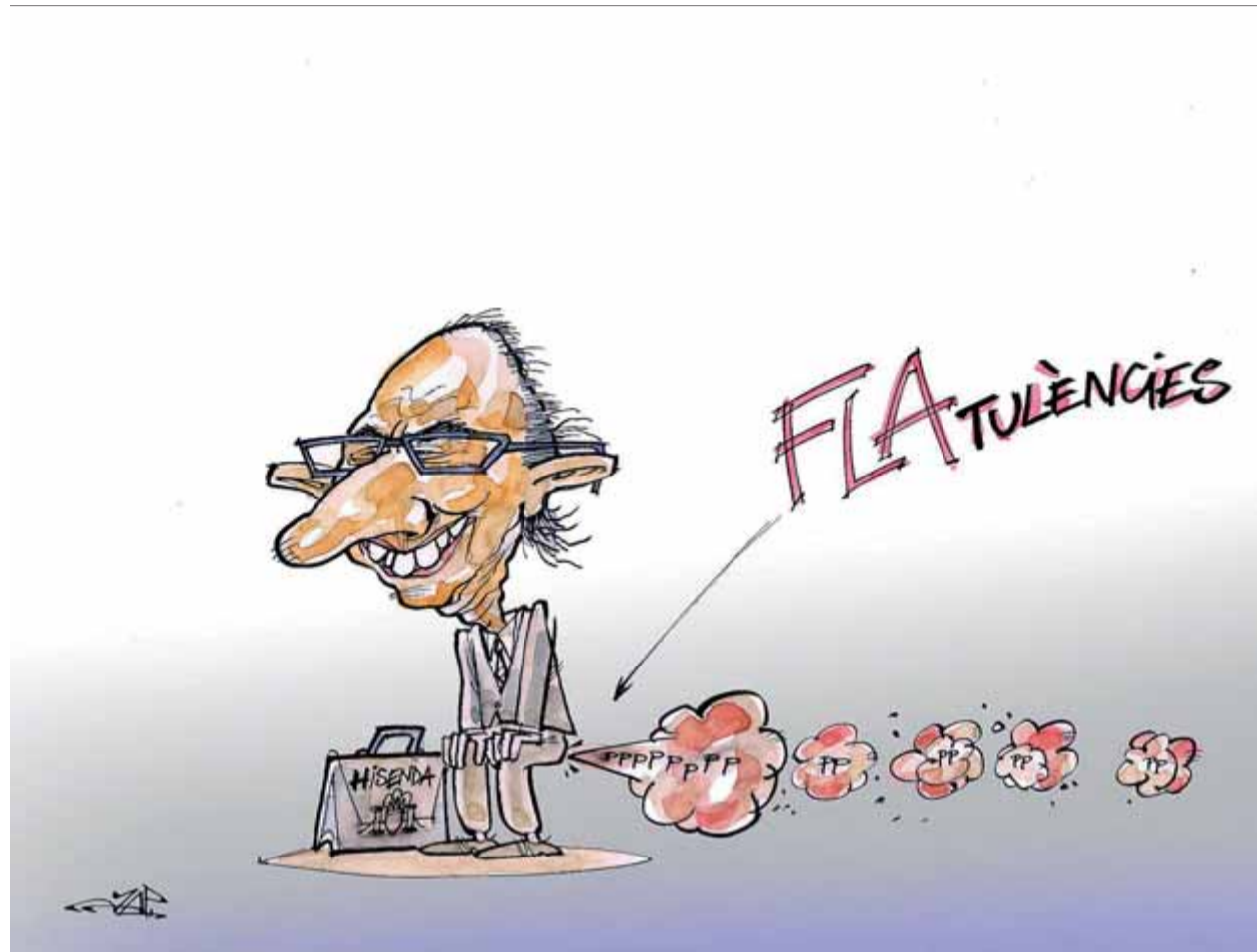
Llull

Ha passat molt de temps però aquesta és una història tan fantàstica que supera de molt l'imaginable. I ara ha arribat l'hora de deixar-ne constància per escrit perquè, tal com ell creia, fer-ho a través d'un llibre –o ara a través d'un article– era la millor manera d'assegurar-ne la pervivència. La història d'un home que creia en l'altre perquè és un element essencial per a la construcció d'un mateix. Un home que estimava les paraules perquè segons ell tenien poder, el poder de fer canviar de parer, de pensament i d'acció els homes de qualsevol religió. Un home que creia fermament en el diàleg per convèncer més que no pas per vèncer. I que sostenia que, malgrat els fracassos, trobava essencial i necessari parlar per entendre's perquè sense

L'altre és un element essencial per a la construcció d'un mateix

pau entre els homes no es podia tenir consciència d'un passat comú per pensar junts un futur plegats. Un home que volia escriure el millor llibre del món per combatre i convèncer els infidels dels seus errors i trobar així la veritat. Un home que creia en el coneixement que podien transmetre els llibres i que s'havia de llegir per entendre.

I és lògic que us pregunteu: què estava dispostat a fer per escriure'l? Però, sobretot, què hi va escriure? La seva idea era escriure un llibre que revolucionés la comunicació interreligiosa. Aquesta va ser, segurament, la missió més important que es va imposar. La seva raó de ser i de fer i la que el va marcar durant 45 anys. No en va escriure un de sol, de llibre, sinó gairebé tres-cents. Si els apleguéssim tots conformarien la unitat del seu pensament. Un home que va intentar moure l'Església i els reis i prínceps cristians a actuar pel bé públic. Va escampar l'art pertot arreu i això li va comportar perill de mort. El van enverinar, apedregar, va sobreviure naufragis i linxaments però res el va fer desistir i apartar-se del seu propòsit i així va perseverar fins a la mort. Ara que fa 700 anys, de la seva mort, val la pena recuperar la vida i l'obra que ens va llegar Ramon Llull.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Maridatge

Manuel
Cuyàs

Maridatge, segons el diccionari que consulto, havia estat l'impost que els reis exigien als súbdits per poder pagar el casament dels prínceps i princeses. No és segur que el gravamen hagi estat abolit en les actuals monarquies i repúbliques. Els sobirans d'un i altre sistema de govern segueixen casant els fills, i d'alguns llocs deuen sortir les misses. Dels súbdits, com sempre. El vigent maridatge és més pervers perquè no és circumstancial ni passatger, sinó continu. Amb els nostres impostos ordinaris els mandataris fan guardiola per sufragar els grans fastos, quan es presenten. No sabria precisar si l'antic impost va ser suprimit a causa d'alguna revolta popular. El que sé segur és que per impedir al-

darulls indesitjats els governants sorgits de la Revolució Burguesa han sabut dissimular la destinació de les recaptacions. El capítol d'"ajudes socials" o el d'"altres" amaga molts convits.

Ara maridatge vol dir també una altra cosa. Vol dir, encara que el diccionari no ho hagi de moment previst, combinar el vi amb algun altre element, en principi de menjar. Maridar un vi amb ostres, maridar el vi amb un arròs, maridar el vi amb una tapa. Des que Noè va descobrir les prestacions del fruit de les vinyes la gent que ha pres vi a l'hora de dinar o de sopar ha practicat l'acció de "maridar", només que no ho sabia. Fins ara bevíem vi per ajudar a deglutir el companatge i prou. "Deglutir" i "companatge" ja es veu que són paraules vulgars que no es poden dir en segons quins ambients i per això ara maridem. ¿Mariden els que prenen un menú del migdia de

ANTHONY GARNER

dotze euros amb dret a un vas de vi? Ells ho ignoren, però mariden. O potser no, potser per maridar has de ser conscient que marides.

L'altre dia em van convidar a una sessió de maridatge en la qual el vi era vi però el sòlid era de consistència no material sinó espiritual. "Vine, que maridarem tres classes de vins amb la poesia." Vaig escoltar el recital poètic, però com que em nec i sé que el vi en dejú m'enterboleix, vaig declinar l'oferta alcohòlica. Vaig detectar que les poesies que se'ns oferien, alguna molt

bona, eren de mena revolucionària o que cridaven a sortir al carrer amb ànim dissolvent. Vaig mirar al meu voltant i em va semblar que els practicants del maridatge, la majoria de bona posició, rebien la recitació com si fos de poesies d'amor o, ja que no es parla de res més, com si els sonets i sextines convidessin a fer president Artur Mas. O els organitzadors van cometre un error barrejant el vi amb les coses transcendents, o jo vaig fer mal fet i per estar a to hauria d'haver acceptat el narcòtic.